

הורה א' הורה ב' - יחס התורה למשפחה החדשה/ הרב יגאל לוינשטיין

שלום לכולם. אנחנו נעשה בשני שלבים את השיעור. בשלב הראשון אני ארצה את הדברים ולאחר מכן אתם תוכלו לשאול שאלות ביחס לדברים שיאמרו.

הנושא שבחרנו לעסוק בו הערב הוא התייחסות למשפחות החדשות בישראל. זה שם קוד חדש לכל הווריאציות הלא רגילות של התאים המשפחתיים. אני רוצה להתחיל בקריאת שני פסקי דין שנקבעו על ידי בית משפט הישראלי ב-2019. שני מקרים שסיבירו לנו עם איזה בעיה אנחנו מתמודדים.

מקרה מספר אחד: מקרה שבו שני גברים שחיו ביחד, אנשים עם נטיות הפוכות שחיו ביחד ורצו ילדים. הם פנו לאישה אחת וביקשו ממנה להוליד עבורם ילדים. כיוון שהם רצו להיות אבהים משותפים אז הם ביקשו ממנה להוליד אותם כשהם תאומים. איך אפשר להוליד משני גברים שונים תאומים מאישה אחת? הטכנולוגיה היום מאפשרת. לקחו זרע מאיש אחד, זרע מהאיש השני, לקחו שתי ביציות מהאישה והפרו את שתיהן ואת שתי הביציות החדשות עם הזרעים האלה הכניסו לתוך הרחם בעת ובעונה אחת כך שיווצרו תאומים. כל הסיפור שאח"כ אתה שומע אותו אתה נחרד שיש פה שני גברים שמשתמשים באישה אחת, גם אם זה ברצונה, אבל כל סיטואציה היא קשה לעיכול, אבל זו הייתה הסיטואציה ונולדו שני ילדים.

ניגשו ההורים לבית המשפט ודרשו שבית המשפט יכיר בהם כמשולש של הורים. הרי האמא ילדה אותם והיא ודאי אמא שלהם, אבל אצל הגברים, כל אחד הוא ילד של אחד ולא ילד של השני. הם ביקשו שהם יוכרו כולם כמשפחה אחת משולשת. פסק בית המשפט בישראל, זו משפחה חדשה, זו משפחה משולשת, הילדים האלה יש להם שני אבות ואמא אחת.

הציבור הדתי, אנחנו תמיד מאחרים לעכל מה קורה. כשהתחילה התופעה של שני גברים שהקימו משפחה והם רוצים להביא ילד דרך אישה הודית, גם מזה היינו מזועזעים, שמשפחה שיש בה גילוי עריות היא מוכרת כמשפחה בישראל. אבל אנחנו מאחרים את הרכבת כל הזמן, הקטר רץ קדימה בדהרה והנה לכם סיפור מ-2019 על משפחה משולשת במדינת ישראל.

מקרה שני: שתי נשים שחיות ביחד ורוצות להביא גם הן ילדים לעולם. מה לעשות שרשב"ע סידר שבשביל להביא ילדים צריך איש. פנו לאיש וביקשו ממנו להיות אבא של הילדים שיוולדו לשתיהן. הן חיות ביחד וביקשו מהאיש הזה שהוא ייתן להם אפשרות להוליד כל אחת ילד. כל אחת הרתה ובעצם הן דרשו להיות מוכרות כמשפחה משולשת – איש אחד שהפרה בעצם שתי נשים שחיות ביחד. אלא שנוצר שם בלגן גדול, כי אחת הנשים התאהבה באיש ורצתה ללכת איתו, לחיות איתו. היה גם סיפור אחר של שתי נשים שלא רצו להכיר באיש ורצו להימלט ממנו, והוא דרש מבית המשפט שיכיר בו כאבא. לא משנה כל הפירוט, לא חשובות לי כל ההסתבכויות, אני רק רוצה להראות שהסוגיות האלו הולכות ונהיות קשות מיום ליום ומסובכות יותר ויותר.

טוב, שאלה פשוטה – מה אכפת לך מה בני אדם עושים? את האמת, צודקים. מה אתה מתערב לאנשים בחיים שלהם? תחיה איך שאתה רוצה, הם יחיו איך שהם רוצים וכל אחד יעשה מה שהוא רוצה. מה הבעיה? לכאורה מדינה חופשית, יש חריות לפרט, גם אתה לא רוצה שיתערבו לך בחיים, אף אחד לא רוצה שתתערב בחיים שלהם. לכאורה שאלה מצוינות.

אלא שהדיון הוא לא אם אנחנו מתערבים או לא מתערבים בחיים של אחרים, היום הדיון הוא הפוך – אם אנשים שעושים מעשים מוזרים ומשונים יכולים לכפות על החברה להכיר במעשים המוזרים שלהם בניגוד לכל העקרונות והערכים שהחברה מאמינה בהם. זו הסוגיה שהיום מונחת על השולחן. סוגיית הרוב והמיעוט איננה כבר שאלה האם הרוב יכול לכפות או לא לכפות על המיעוט, או האם הרוב יכול לפגוע או לא במיעוט, זו כבר סוגייה עתיקת יומין שכבר לא קיימת. העולם המערבי הדמוקרטי הליברלי החופשי יודע ומכיר ומקבל, בעקבות כל הניסיון ההיסטורי הקשה, שהרוב לא יכול לפגוע בפרטים בשם כל מיני דברים שהרוב מאמין וגם ערכים של עם לא יכולים לפגוע בפרטים שרוצים לחיות חיים אחרים. כל פרט חי את חייו בדל"ד אמותיו איך שהוא רוצה, מתאים ליהדות או לא מתאים ליהדות, מתאים לנורמות חברתיות או לא מתאים, ואין יכולת ולא ראוי שהרוב יכנס לביתו של הפרט ויכפה עליו דברים. אבל היום אנחנו נמצאים בסיטואציה אחרת לחלוטין ואותה צריך להפנים – היום האירוע הוא שהפרטים

כופים מעשים מוזרים שהם עושים, מעשים לא הגונים, מעשים לא ישרים, תקראו לזה איך שתרצו, והם כופים על החברה, שיש לה סל ערכים אחר לחלוטין והיא חושבת שהמעשים האלה הם לא מוסריים, לא ישרים ולא הגונים, וכופים על החברה להכיר בהם. איך זה יכול להיות דבר כזה? איך יכול להיות שפרט יכול לכפות על החברה? זה שרוב יכול לכפות על פרטים, זה מובן כי הכוח נמצא אצל הרוב, אבל איך פרט יכול לכפות על חברה. איך יכול להיות מצב שבו פרט יכול לכפות על הכלל, על הרוב, את רצונותיו?

הסיבה היא, שאנחנו חיים בעולם שהשתנה לחלוטין ובית המשפט בעצם מהווה גורם מרכזי שמכריע בשאלות של ערכים וזכויות. כלומר, הרוב בכנסת איבד את היכולת שלו לשלוט בסל הערכים החברתי הקולקטיבי המעצב את דמותנו, ובית המשפט לקח לעצמו את הסמכות לקבוע את הערכים ועל ידי כך הוא מכריח את הרוב.

אני אסביר את זה: הכול התחיל מפסק דין שנקרא פסק דין דניאלוב. מדובר על דייל באל-על, בשנת 92, שהיה חי עם בן זוג, והוא פנה לאל-על בטענה. הנוהל הוא שיש לכל דייל את הזכות לנסוע פעם בשנה לחו"ל עם בת זוגו. הוא פנה וביקש כרטיס זוגי לחופשה כיוון שהוא דייל וזו זכותו, והביא את תעודת הזהות שלו ואת של בת זוגו. כשהוא נתן את זה לחברה הם גילו שבת זוגתו זה איש ולא אישה. אמרו לו, אדוני משפחה זה איש ואישה ולא איש ואיש. אמר להם, הבנתי, ניפגש בבג"צ. הגיעו לבג"צ ובג"צ קבע עיקרון, בשם עיקרון השוויון, שלא יעלה על הדעת שמישהו יגיד לבן אדם איך לחיות. חברת אל-על לא תקבע לדייל. עוד האשימו את החברה באפליה על רקע מיני. כלומר, יש לו נטיות משלו והוא רוצה לחיות איך שהוא רוצה, ואיך אל-על יכולה לקבוע איזה נטייה היא לגיטימית ואיזה נטייה היא לא לגיטימית. זה בעצם הסתרה של משהו הרבה יותר עמוק. בית המשפט התעלם משאלה אחרת. הרי זו לא סוגיה בנטייה מינית, זו סוגיה על ערך המשפחה. אבל בית המשפט עטף את זה בעטיפה אחרת ואמר, זו סוגיה של אפליה על רקע מיני. טוב. הכריחו את החברה לתת לו כרטיס. מאז עברו כעשרים ושמונה שנה והתהליך הזה חוזר על עצמו. כל פעם כשיש אנשים עם צרכים אחרים מהחברה, אנשים רוצים לחיות בגילוי עריות, רוצים לחיות באופן שעומד בניגוד לכל צורה מוסרית וערכית בפרמטרים נורמטיביים ואוניברסליים, הם יכולים לכפות את עצמם לא רק על אל-על אלא גם על המדינה כולה להכיר בתופעה שלהם כמשפחה.

כלומר, בית המשפט קבע שהפרט יכול להכריח את הכלל. איך זה יכול להיות? אני אסביר את זה באופן פשוט ואני חושב שזה יובן – ערך השוויון ומקומו בחברה. בחברה שאנו חיים בה כיום ערך השוויון הוא, יחד עם ערך החרות, הערכים החזקים ביותר שיש והם דוחים כל ערך אחר. רואים את זה בהמון מקומות. גם לפני בג"צ הזה היה גם כן קיים. מאז שיש עולם מודרני, עולם ליברלי, כבר מאז המהפכה הצרפתית ערך השוויון הוא ערך מרכזי וערך החרות הוא ערך מרכזי. אבל איך זה יכול להיות שערכי השוויון והחרות קיבלו כזו תפנית שהם יכולים לכפות על הרוב לנהוג בניגוד לערכיו. תשובה: המעבר בין תרבויות. בעולם מודרני, שהוא גם היה עולם שהיו בו שוויון וחרות, רק בו היו ערכים, היה נכון ולא נכון, מוסרי ולא מוסרי, הגון ולא הגון, ישר ולא ישר וכן הלאה, ולכן בעולם המודרני למשל לא הכירו בגילוי עריות כנורמה משפחתית. בעולם הפוסט מודרני שאנו חיים בו היום שני דברים השתנו עקרונית – אחד, אין אמת. פירוש הדבר, אין אמת מידה שתשפוט דבר אם הוא מוסרי או לא מוסרי, הגון או לא הגון, יש עיקרון אחד והוא – כל זמן שאתה לא פוגע במישהו אחר ומה שאתה עושה נעשה בהסכמה, אין הבדל בין מעשה למעשה, בין דעה לדעה, הכול אותו דבר.

למשל – איש אחד אוהב אישה. זה בסדר גמור וזה לגיטימי. איש אחד אוהב איש. לגיטימי. מי אמר שערך א' יותר טוב מערך ב'? לפני כמה זמן היה לי מפגש עם חבר מאוד טוב לא דתי. הוא שאל אותי שאלה מדהימה שבאמת הציבה בפני את עומק הוויכוח. הוא אמר לי, תגיד נכון יש אנשים שכותבים ביד ימין? אמרתי לו, כן. יש אנשים שכותבים ביד שמאל? אמרתי לו, כן. מי הרוב ומי המיעוט? אמרתי לו, הרוב בימין והמיעוט בשמאל. אמר, תגיד לי אתה חושב שזה צודק שהרוב יכפה על המיעוט לא לכתוב ביד שמאל. אמרתי לו, מה פתאום, מה בעיה בזה, למה שלא יכתבו ביד שמאל. אמרתי לו, כל אחד יכול לכתוב איך שהוא רוצה ואף אחד לא יכול להגיד לשני מה לעשות ומה יותר טוב. הכול שווה. הוא אומר לי, יפה מאוד, בוא נתקדם עוד צעד – יש אדם שאוהב אישה, ויש אדם שאוהב איש, מי הרוב? לרוב גברים אוהבים נשים ויש מיעוט של גברים שאוהבים גברים ונשים שאוהבות נשים. איזה ערך יותר נכון? אמרתי, מה זאת אומרת, אחד הוא מוסרי ואחד הוא בלתי מוסרי. הוא אמר לי, למה? למה כשדיברת על כתיבה ביד ימין וביד שמאל אז אמרתי שיש שוויון גמור ואין שום הבדל ביניהם ואלו

סתם נטיות גופניות וכל אחד עם נטייתו. כשהגעת לתא משפחתי פתאום אתה אומר, זה מוסרי וזה לא מוסרי. אמרתי לו, איש יקר אתה צודק, וזה עומק הוויכוח בינינו – האם יש קריטריון למוסר. אצלי התורה והיהדות, הנבואה, מוסר הנביאים וכל ההיסטוריה האנושית בנויה על הבסיס המוסרי של תורת ישראל, ועל הנבואה, על קריטריונים שיש מוסר לעולם, אבל אם תוציא את רבש"ע מהמשוואה, תוציא את התורה מהמשוואה, תוציא בכלל קריטריונים ערכיים, והקריטריון היחידי זה רק לא לפגוע בזולת וכל השאר הוא בעצם לגיטימי, סליחה – הוא שוויוני מבחינה ערכית, יוצא שאתה צודק במאה אחוז ואני לא יכול להתווכח איתך.

איך אני עונה באמת על השאלה הזאת? בעצם מה זה ההיגיון הפוסט מודרני, שבעצם כל נטייה של כל אדם, יש באנשים המון נטיות, המון דחפים, המון תחושות, המון הרגשות, בני אדם שונים ומשונים אחד מהשני, איך אתה אומר שדחף א' יותר טוב מדחף ב', איך אתה אומר שנטיה א' יותר טובה מנטיה ב', איך תאמר שהרגשה א' יותר טובה מב'. לכן, כמו שאומרים היום – עם הרגשות לא מתווכחים. נכון. עוד משהו – כל עוד אני לא פוגע במישהו אחר, ככה אני רק מרגיש שנכון, אז אתה חייב לקבל את הנטייה שלי. נכון, אני לא כופר בזה שזה מה שאתה מרגיש, אבל האם אין ליהדות שיקול מוסרי? בוודאי שיש. למשל, קנאה תאוה וכבוד הן הרגשות. נניח ואני לא פוגע באיש. האם ההרגשות האלה הן מוסריות וראוי לתת להן מקום בליבי? היהדות אומרת לא, היהדות אומרת ששלושתם מוציאים את האדם מן העולם. מאיזה עולם? בעולם פוסט מודרני הן לא מוציאות אותו משום עולם, להפך, הרגשת הכבוד היא הרגשה נפלאה, עובדה שהרבה אנשים אוהבים 'לייקים' ו'לייקים' ו'לייקים' ולמה משתפים את כל העולם? כי רוצים פירגון. אדם אוהב פירגונים. היהדות לעומת זה מלמדת אותנו שלרדוף אחרי הכבוד זה דבר שהוא לא ראוי. אבל בעולם שאין בו קריטריונים לא בעד ולא נגד, לא טוב ולא רע, אז למה לא לרדוף אחרי הכבוד? למה לא לרדוף אחרי ה'לייקים'? למה לא לקנא? למה לא לחמוד? למה לא לנטור? מה הבעיה – כל התחושות הן לגיטימיות. נכון, אם אתה נמצא בעולם כזה ושאלת הזהויות איננה קריטריון, יוצא שכל אחד יכול להרגיש איזה הרגשה ואיזה דחף שירצה.

מה אומרת היהדות – יש באדם שני צדדים. יש באדם צלם אלוקים ויש באדם צד בהמי, צד שפל. אנחנו אומרים שיש מעשים פסולים, יש הרגשות פסולות, יש מחשבות פסולות. באדם יש צד מלאכי, זה הצלם אלוקים שבו, ויש באדם צד בהמי. (חסר לי 2 מילים). .. זה קיום, ויש באדם צד מכוער, צד טמא, צד שפל. כן, אדם הוא בריאה מורכבת מצדדים נעלים וצדדים באמצע פרווה וצדדים שליליים, שהם אינם ראויים אע"פ שהם אינם פוגעניים. בעולם הרלטביסטי, כלומר יחסי, שאנחנו חיים בו, בעולם שאין בו קריטריון למוסר ואין נכון ולא נכון, לא במחשבות ולא בהרגשות ולא במעשים, כל זמן שאתה לא פוגע, בעולם כזה שום רוב בעולם לא יכול להגיד למישהו האם מעשים נאים או אינם נאים בעיני הרוב.

יותר מכך – מה בית המשפט קבע? לא רק שהרוב לא יכול לכפות על מיעוט, זה עוד בסדר, גם אנחנו מקבלים את העיקרון הזה שרוב לא יכול לכפות על מיעוט כשהמיעוט עושה בדל"ד אמותיו מה שהוא רוצה. אבל בית המשפט קבע אחרת – שהרוב לא יכול לקבוע שערך א' הוא ערך נעלה וערך ב' לא. זאת אומרת, אם אנחנו עם יהודי וחושבים שהתא המשפחתי הוא של "זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם", הוא ערך עליון, ערך מעצב, ערך מכונן, ואנחנו אומרים ששני גברים ושתי נשים זה גילוי עריות, או המקרים היותר מסובכים שהזכרנו, מקרים עם שלוש הורים כאלה ושלוש הורים כאלה, מחר זה יכול להיות עם ארבע הורים או חמש או לך תדע איזה וריאציות הטכנולוגיה תהיה מסוגלת לעשות בעתיד, אנחנו אומרים על כל הדברים האלה שהם אינם ראויים. אם כך, בית המשפט אומר, מה זאת אומרת אינם ראויים?! הם לגיטימיים ושווי ערך בדיוק לערכים של הרוב. הרוב במקרה חושב שאיש ואישה זה בסדר וחושב שאחרת זה לא בסדר. זה הסוד והסיבה לכך שבית המשפט יכול לכפות על הרוב להכיר במעשים, מחשבות והרגשות שהם פסולים בעיני הרוב מבחינה מוסרית, אבל בעולם רלטביסטי שאין בו אמת ואין נכון, אז אף אחד לא יכול לפסול שום דבר ומחובתה של החברה להכיר ולתת ערך שווה לכל המעשים והמחשבות.

זה בעצם עומק המשמעות של עולם פוסט מודרני, עולם שאין בו אמיתות מוסריות, אין קריטריון למוסר, וגם אין משמעות למושג זהויות, כיוון שזהויות זה הבניה חברתית וזהות היא נזילה וכל אחד יכול לבחור איך שהוא רוצה, מתי שהוא רוצה, עם מי שהוא רוצה, כל זמן שזה בהסכמה הכול לגיטימי והכול אפשרי והכול חוקי.

איך אנחנו עונים באמת לשאלה הזאת? אנחנו באמת חיים בחברה כזאת. האם יש ערכים שהחברה מחויבת לעצמה ולעתידיה לקבוע שהם ערכי על והם אינם תלויים בפרמטרים ובהחלטות כאלה ואחרות,

והם לא תלויים אפילו ברוב כי הם ערכי נצח, הם בכלל לא מתחילים מוויכוח של רוב ומיעוט, אלא הם מכונני חיים, הם מעצבי אדם, הם מעצבי חברה, מחיי חברה. כדי לא לדבר רק בצורה פילוסופית אני אתן דוגמא –

אם תהיה קבוצה של אנשים שהם אנטי ציוניים והם יקימו אגודה שהיא אנטי ציונית ויתחילו לבנות מערכות חינוך אנטי ציוניות וליצור השפעה ברוח האידיאולוגיה שלהם, מתוך מטרה להפוך את מדינת ישראל ואת המפעל הציוני ללא לגיטימי. יבוא הרוב בכנסת ויקבע, שמי שמעודד אנטי ציונות ומחנך נגד התפיסה שמדינת ישראל היא מדינה ציונית ויהודית, אפילו אם נגיד שאין לכפות עליו להכיר בכך, הוא ודאי לא יסכים שהמדינה תכיר במערכת החינוך הזו שמטיפה לאנטי ציונות כמערכת לגיטימית שוות ערך למי שמחנך בעד הציונות. תשאלו, מה השתנה? אם העולם הוא רלטביסטי בצורה מוחלטת וכל אחד והאמת שלו וכל אחד צודק לשיטתו, אז מה השתנה? התשובה שתענה החברה שלנו היא – יש ערכים יסודיים שעליהם מושתתת חברה ואם החברה היא חפצת חיים והעם היהודי חפץ לחיות בארץ ישראל במדינה יהודית, כל מי שמחנך להפך מזה בעצם שובר ועוקר מהשורש את המדינה היהודית. אז זה כולם מבינים. אע"פ שאנחנו חיים בעולם שכל אחד יכול לחשוב איך שהוא רוצה ואנחנו לא נכפה על אף אחד איך לחיות, בכל זאת כולם מבינים שישנם דברים שהם מעמידי החברה לדורות ולא נוכל לוותר עליהם.

בואו נלך הפוך על הפוך – האם נסכים שתהיה פה מערכת חינוכית שלמה שאנשים יחנכו ויאבקו כנגד ערך השוויון? אנשים שיחנכו בעד דיקטטורה, שסטאלין יוכל לשלוט פה, שמדינת ישראל תהיה כמו צפון קוריאאה, שנאבד את החרות שלנו, שלא נוכל לעשות שום דבר, שיזרקו אותנו לבתי סוהר על מחשבות וכו'. האם אנחנו נסכים שתהיה פה מערכת חינוכית שתחנך לזה ותעודד את זה ותהיה מפלגה כזה? ברור שלא יתנו להם להיכנס לכנסת. אם יהיו כאלה אנשים שבביתם יחשבו ככה, אני מניח שאף אחד לא ירדוף אחריהם, אבל אם הם ירצו להתחיל לבנות פה מערכות כדי להגיע למצב בו תהיה פה דיקטטורה, מהר מאוד החברה לא תאפשר את הדבר הזה. למה? כי הנחת היסוד של החברה היא שהיא חברה חופשית וחרותית שרוצה לתת לכל אדם להתבטא.

נתתי לכם שתי דוגמאות בהן יש סל ערכים שעליו בנויות הנחות היסוד של החברה ואם אתה תעקור אותן אין לך חברה.

עכשיו בואו נלך לתא המשפחתי. מה זה תא משפחתי על פי היהדות? כשהתורה אמרה "זכר ונקבה בראם ויקרא שמם אדם", זאת אומרת, תפיסת העולם של היהדות היא שיש רבש"ע, שיש ייעוד, שיש צלם אלוקים. האדם נברא בצלם אלוקים, פירוש הדבר, הוא דומה לאלוקים. במה? "מה הוא רחום, אף אתה רחום. מה הוא חנון, אף אתה חנון. מה הוא גומל חסדים, אף אתה גומל חסדים". זאת אומרת, הטוב האלוקי מופיע בתוך האדם. דא עקא, שהאדם הזה כתוב עליו "יצר לב האדם רק מנעוריו". כמו שכתוב, "בצלם אלוקים ברא את האדם", שזה הצד של הרצון שלו להיטיב עם העולם, להביא ברכה לעולם ולעשות טוב לעולם, יש בו גם צד אחר מאוד קיומי, בסיסי, בהמי, צד של אכילה, שתיה, שינה, בדומה לבהמה, ויש בו גם צד חייתי – צד טמא, צד שפל. "יצר לב האדם רע מנעוריו". יש בנו צד מאוד אנוכי, וזה הכול דחפים בתוך האדם, גם הנעלים וגם הנמוכים.

מה עשתה התורה? למה ניתנה תורה, כדי לעזור לנו ביחס לכך. צלם אלוקים הוא דבר יותר גנוז, והצד הקיומי הוא יותר בולט והצד הנמוך שבנו הוא חזק מאוד. כדי לעזור לאדם לחשוף את צלם אלוקים ניתנה התורה, כדי לגלות לא את הצד האנוכי אלא את הצד שרוצה להיטיב. "ואהבת לרעך כמוך", ולא ואהבת לעצמך כמוך. יוצא שהתורה כולה היא בנויה על הנחת יסוד שיש בורא ויש צלם אלוקים, שאותו צריך לחשוף, ויש באדם צדדים שליליים. מהו גילוי הצלם אלוקים הזה? מתברר שהצלם אלוקים הזה הוא מורכב מזכר ונקבה. כדי לגלות את צלם אלוקים צריך איש ואישה. הם שני הפכים, הם שניהם שונים, אבל שניהם משלימים את המושג צלם אלוקים. היכולת להיטיב באופן עמוק, באופן שלם, הוא דווקא על ידי שני ההפכים האלה – זכר ונקבה. כך מגלה לנו התורה, שבעצם אנחנו נשמה אחת, וארבעים יום קודם יצירת הוולד נאמר "בת פלוני לפלוני", כלומר יש בשמים נשמה אחת, אבל כשזה יורד לתוך העולם שלנו זה מתגלה בשני גופים – גוף זכר וגוף נקבה, שהם שני צדדים משלימים של המושג אדם. אדם שלם זה לא איש לבד ואישה לבד, ובטח ובטח לא וריאציות אחרות. איש ואישה זה צלם אלוקים שלם. כשאחד משלים את השני, אז נגלה צלם אלוקים שלנו. היכולת שלנו לצאת מעצמנו מהפרטיות אל הכלליות, זה על ידי המפגש הזה עם ההפכים, וההמשכיות של זה, בהמשך הדורות, צלם אלוקים הוא לא רק ביני לבין אשתי, צלם אלוקים הוא גם ממשיך לדורות הבאים. זה סוד הבאת

הילדים לעולם. פירוש הדבר, להמשיך לגדל ולחשוף את צלם אלוקים. לכן, הנטייה המינית היא בעצם הקליפה החיצונית של הפרי. מהו הפרי? המשך גילוי הצלם אלוקים. כלומר, "פרו ורבו" היא מצווה שמצד אחד אומרת תביאו ילדים לעולם כדי לקיים אותו, אבל הסוד הפנימי שלו הוא שצלם אלוקים ימשיך להתגלות בעולם. זה הנשמה של "פרו ורבו".

זכר ונקבה הם נבראו כך שהם יכולים, על ידי הנטייה המינית, להמשיך את צלם אלוקים. כל וריאציה אחרת, לא רק שהיא לא מביאה את צלם אלוקים לגילוי, בגילוי עריות אתה חי בצורה מנוגדת לצלם אלוקים, ואתה רוצה על ידי טכנולוגיה חדשה בעצם להביא נשמות לעולם שכל הופעתן בעולם הייתה בדרך שבה אתה חי נגד צלם אלוקים. זה הפך כל המהות של המושג אדם. כך אנחנו מסבירים את זה.

למה זה חשוב לי להסביר את הנקודה הזאת? כי העם היהודי הגדיר מאז ומעולם, הדגל שלנו, הבשורה שלנו לעולם זה גילוי צלם אלוקים. צלם אלוקים מתחיל מהבית, מ"זכר ונקבה בראם". ומה זה עם? זה משפחה מורחבת. בית יעקב הלך וגדל וגדל, עד שהוא נהיה עם. זאת אומרת, העם בעצם בנוי, כל העם וכל גילוי צלם אלוקים שלו, בנוי ממשפחות של זכר ונקבה בהמשך הופעת ילדים שמגלים את הצלם אלוקים, והחינוך לתורה הוא חלק אימננטי, מהותני למוסר היהודי ולגילוי צלם אלוקים, ולכן כל הבשורה של העם היהודי במשך אלפי שנים זה הסוד הזה שהוא נעוץ במשפחה. לכן השווה הקב"ה את כבודם של ההורים לכבודו, לכבודו של הבורא. כי ההשלמה הזוגית של זכר ונקבה, אע"פ שהם הפוכים הם משלימים, כך האדם חווה את החוויה הזאת בחייו ומזה אח"כ הוא יוצא אל העולם, ואע"פ שהוא רואה ניגודים בעולם הוא מבין שכל הסתירות האלה הן בעצם דברים שצריך להשלים אותו ולראות את האחדות שבו. ה' אחד ושמו אחד, זוהי האחדות בסתירות בעולם. איפה האדם חווה את האפשרות לאחד את הסתירות? הוא חווה את זה בבית בכיבוד אב ואם, שהם שני הפכים והם יוצרים השלמה הדדית.

הבשורה האדירה הזאת זו בשורתו של העם היהודי מאז שהוא יצא ממצרים, מאז שהיינו על הר סיני. בלעם שניסה לפגוע בעם ישראל הוא אומר, איפה הנקודה שתפרק את כל הבניין הזה, את כל הבשורה הגדולה הזאת? נהרוס את הבית. הוא רואה ואומר, "מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל", והרים דגל לבן ונכנע. 'מה אני יכול לעשות, יש שם צניעות, נאמנות וזוגיות נפלאה, איך אני יכול להרוס את הבשורה הנפלאה הזאת'. הכול גנוז בתוך הבית. בסוף, לפני הכניסה לארץ הוא הצליח לעשות את התרגיל, עם בנות מואב שפיתו את הגברים והחריבו את הבית והרסו אותו.

אנחנו נמצאים היום בעולם רלטביסטי, עולם שאין בו יותר קריטריון לנכון ולא נכון, כי אם אין אלוקים אז גם אין צלם אלוקים, אם אין צלם אלוקים אז כל נטייה היא לגיטימית. למה דחף א' יותר טוב מדחף ב'? אם השופטים הפנימו את זה ואם החברה מפנימה את זה, אז באמת כל פרט, נטייתו והרגשותיו, הן שוות ערך לנטיות של אחרים. וערך השוויון הוא לא רק שוויון בהזדמנויות ובזכויות, אלא הוא שוויון ערכי, או שוויון של אין ערכים, או שוויון של כל אחד ונטיותיו, וממילא אף אחד לא יכול למנוע, או אף אחד לא יכול להגיד שבשורה א', דגל א', הוא דגל שאליו צריך לחנך. מה שבעצם קורה איתנו הוא תהליך של עקירה מהחברה, כמו שהסברתי מקודם, שאם נעקור את הציונות לא יהיה את העם היהודי בארץ ישראל, אם נעקור את החרות אז תהיה פה דיקטטורה, כך גם יש ערכים מוסריים שעליהם החברה עומדת, חיי החברה ועתידה הרוחני והמוסרי, והערך הזה הוא ערך המשפחה.

אם אנחנו מבינים שערך המשפחה הוא שייך לערכי הנצח שהם מעמידי החברה לדורות, כי כל התרבות, המוסר, הערכים וההיסטוריה, כל הדגל הגדול של המדינה, דרך הבית, דרך המשפחה, זכר ונקבה, אבא ואמא, דרך זה מופיע כל האידיאל של העם היהודי, כל המוסר וכל הערכים, אז יוצא שזה ערך שראוי לחנך לאורו ולא להכיר בדבר שהוא עוקר מן השורש את האידיאל הזה. זה לא במובן של להגיד למישהו אחר מה לעשות. שכל אחד יעשה מה שהוא רוצה בביתו. אבל להכריח את החברה לוותר על הערכים שמעמידים אותה כחברה, זה לעקור מהחברה את חיייה ושאיפותיה וחלומותיה ויסודותיה.

זה בעצם הוויכוח הגדול. זה ברמה הציבורית, על זה המאבק. התנועה שמנסה ליצור כאן לגיטימציה למשפחות החדשות, בעצם היא נאבקת תחת העיקרון שהכול שווה והכול נכון ואין נטייה עודפת על חברתה, ולא רק זה הם יוצרים דה לגיטימציה למשפחה הנורמטיבית, כי הטענה היום היותר חריפה היא – לכם, לרוב, אין זכות לדבר, כי עצם זה שאתם מדברים על אבא ואמא, על זכר ונקבה, על משפחה אידיאלית, בעצם זה אתם גורמים לנו אי נחת, כי אנחנו חושבים אחרת, וזה שהרוב חושב ככה זה גורם למיעוט להרגיש לא נעים. האם בגלל שהם מרגישים לא נעים במעשה שאיננו ראוי, החברה צריכה

לוותר על ערכיה, הערכים שמעמידים אותה? ודאי שלא. זאת לא טענה. זה התהליך של לגיטימציה ובנוסף, דה לגיטימציה של הצד השני.
עד כאן בעצם הראיה הכללית.